

Orasul uitat

Iulian Caloianu

Sărac pământ, și gol...
Deșert cât ochii văd,
Te-au frânt cu zile muchii de topor,
Și-am dat uitării tot.

Dar n-aș fi vrut cu ei să fiu părtaș,
În urma mea să las,
Nevrând să stau, cenușa de oraș
Zăcând la margini, ars.

M-am poticnit în umbra ta demult,
Doar umbră azi mai ești,
Cu bănci pustii și crengi smucind în vânt,
De mine-mi amintești.

M-am lepădat de tine, negândind,
Acum abia te-aud,
De n-aș fi fost copil când m-am lipsit,
Cu tine-aș fi crescut.